

ved, hvad man i Landstinget i tidligere Tid har tænkt sig Muligheden af.“ Maa jeg have Lov til at spørge den højtærede Minister: Har Ministeriet ved sin Udarbejdelse af dette Forslag haft Bagtanker med, hvad man kunde tænke sig Muligheden af, at Landstinget kunde gaa med til, siden dette Forslag dog er i saa nær Overensstemmelse med, hvad Landstinget i tidligere Tid har tænkt sig Muligheden af? Jeg ved ikke, om det er Tilfældet, men hvis det er det, havde jeg ikke ventet fra dette Ministeriums Side et saa stærkt Hensyn til det høje Ting her oven over. Men der er maaske noget om det alligevel. Den højtærede Minister mener nemlig, at Landstinget ikke vil stille sig stejlt overfor dette Forslag, der er et rent Folketingsanliggende. Jeg tillod mig under Finanslovens første Behandling at rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister — ja, for Resten ogsaa til den højtærede Konseilspræsident, idet jeg mente, at det maaske var denne, der særlig skulde besvare Spørgsmaalet —: Hvis Landstinget alligevel skulde stille sig stejlt overfor dette Forslag, efter at det har forladt Folketinget, muligvis med et anseligt Flertal i Ryggen, hvorledes vil da Ministeriet stille sig overfor det høje Landsting? Vil Ministeriet alligevel gaa til Kamp med Landstinget, endskønt den højtærede Konseilspræsident i sin Programtale ikke mente, at dette Ministerium havde Kraft til at tage en Kamp op med Landstinget? Nu er det muligt, at man kan faa Svar paa Spørgsmaalet, idet vi netop drøftede Valgkredsordningen, under Finanslovbehandlingen lykkedes det altsaa ikke (*K. J. Møller*: De er ogsaa alt for nysgerrig!). Der er et Medlem af det radikale Venstre, der siger, at jeg er for nysgerrig. Men jeg ved, at Ministeriet gerne vil give ren og klar Besked, hvorfor saa ikke rette Spørgsmaalet rent og klart til det?

Saa skal jeg endelig gøre en kort Bemærkning til den højtærede Indenrigsminister. Ministeren har en Gang tidligere, under Forsvarslovens Behandling, haft Lyst til at optræde som politisk Moralprædikant — maa jeg vel have Lov til at sige. Den højtærede Minister har ogsaa benyttet denne Sag her til at holde en lille Moralprædiken for Tingets Medlemmer, idet han nemlig udtalte: „Jeg har tidligere haft Lejlighed til at pege paa, at en af de sørgeligste Sider ved den nyeste Tids politiske Udvikling synes mig at være denne, at den almindelige Tillid i Befolkningen overfor Politikerne er i saa paafaldende

Grad svækket“. Noget lignende udtalte den ærede Minister ved Forsvarslovens første Behandling. Den ærede Minister vil maaske erindre, at jeg ved den Lejlighed tillod mig at bemærke noget om den Sag netop til ham, idet jeg viste ham, hvorledes han lettest kunde gribe det Onde ved Roden og komme det til Livs, nemlig ved at faa sit eget Parti til at optræde paa en anden Maade, end det gjorde. Thi det er en Kendsgerning, ikke alene her, men ud over hele Landet, at intet Parti har saaledes som det radikale Venstre benyttet personlig Mistænkeliggørelse som Partiagitationsmiddel. Hvis den højtærede Indenrigsminister vil dette Onde til Livs og vil hæve den politiske Moral, tillader jeg mig derfor at sige til den højtærede Minister, som jeg har sagt en Gang tidligere, at saa maa de Herrer gribe i deres egen Barm og forbedre Moralen hos dem selv. Det er den rette Vej at gaa, derved gribe de Ondet ved Roden, og saa have de Betingelserne for at faa det udryddet. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere en lille Udtalelse i samme Retning. Vi vide, at den personlige Mistænkeliggørelse i ganske særlig Grad har fundet Sted overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds og det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg). En Mand, der tidligere har staaet som Medlem af det radikale Venstres Hovedbestyrelse, Dr. Starcke, har udtalt sig om denne Sag. Han er en saa god Venstremand, at jeg mener, hans Ord have nogen Vægt overfor det radikale Venstre. Jeg skal derfor tillade mig at citere nogle faa Linier. Dr. Starcke holdt forleden Dag et Foredrag i „Martsforeningen“ og udtalte her: „Jeg anser Felittoget mod J. C. Christensen for at vidne om Mangel paa den politiske Moral, der er lige saa vigtig som den private. Jeg leder forgæves efter den Højhjærtethed, som jeg mener altid er uadskillelig fra Retsindighed, og efter den Betænksomhed, som Sandfærdigheden ikke kan undvære. Jeg siger det i Aften som den Aften, da jeg umiddelbart efter Albertis Fængsling traadte ud af den radikale Hovedbestyrelse: Gør ikke Politik paa en saadan Sag! Jeg vender mig nu som før mod en saadan Massefanatisme, der udelukker Vælgernes rolige Omdømme og gør dem medskyldige i en Lynchjustits“.

Det var Dr. Starckes Udtalelse til det radikale Venstres Hovedbestyrelse, den, han har gentaget her, og jeg mener, at naar den højtærede Indenrigsminister atter vil